

[Korsgaard.]

mærkninger paa Finansloven for lovlige og nu gik imod denne Anmærkning. Jeg forstaaer ikke Tankegangen her. Saafremt den højtærede Finansminister kan faa dette vedtaget ogsaa i Landstinget, saa er Forslaget naturligvis lovligt, det er der ingen Tvivl om, men det er jo netop Problemet, hvorledes Landstinget vil stille sig til Spørgsmaal af denne Art. Jeg maa pege paa, at ogsaa i Fjor ønskede vi i og for sig fra konservativ Side Sukkerordningen ordnet ved særlig Lov, men hvor Problemet er let overskueligt, kan man naturligvis af praktiske Grunde se bort derfra; men ingen vil vel paastaa, at det Problem paa tilbørlig, rigtig Maade at fordele 10 Mill. Kr. mellem Kommunerne efter den Trang, de nu har dertil, er nogen særdeles let Opgave. De, der vil paastaa det, synes jeg, maa være højest besynderligt indrettet, og derfor forekommer det mig saa oplagt selvfølgeligt, at Forslag af den Art har hjemme i særlige Love; og naar Regeringer misbruger deres Flertal i Folketinget til at gennemføre Forslag af den Art, saa vil Resultatet sandsynligvis, ja næsten sikkert blive, at de faar Finansloven tilbage, og dette er kun Landstingets fuldkomne naturlige forfatningsmæssige baade Ret og Pligt.

Ordføreren (L. D. Rasmussen): Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard siger, at der absolut ikke var Tid for Finansudvalget til at overveje hele dette Spørgsmaal. Men jeg maa dog henlede Opmærksomheden paa at der blev spurgt, om ikke vi skulde holde Møde Lørdag eller Mandag for at drøfte Spørgsmaalet. Hertil blev der svaret: Nej, det lader sig ikke gøre. Dette Svar kan kun gives under Forudsætning af, at man betragter Lørdag og Mandag som Helligdage, i hvilke vi ikke skal arbejde i Finansudvalget. Men naar vi er tæt op imod Finanslovens tredie Behandling, saa maa vi ogsaa finde os i de forskellige Ting, som kan falde for med Hensyn til Tiden — jeg har før været med til, at vi har maattet arbejde sent om Aftenen.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at han har misforstaaet mig med Hensyn til, hvad jeg sagde om Landstingets Stilling overfor denne Anmærkning. Jeg sagde nemlig udtrykkeligt: Hvorfor skulde Landstinget i Grunden snarere sende Finansloven tilbage, fordi de 10 Mill. Kr. til Kommunerne er der, end fordi der er bevilget 10 Mill. Kr. udover det allerede bevilgede Beløb til Eksportkredit. Det forekommer mig, at de to Ting er lige.

Hvorfor skulde Landstinget saa absolut kaste sig over det ene Spørgsmaal, som en Begrundelse for at sende Forslaget tilbage, men ikke over det andet!

Hermed sluttede Forhandlingen om dette Afsnit.

Ændringsforslagene Nr. 78—133
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 134
vedtoges med 70 Stemmer mod 58.

Ændringsforslag Nr. 135
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 136 betragtedes som vedtaget med samme Stemmetal som Ændringsforslag Nr. 134.

Ændringsforslag Nr. 409
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslagene 420—422
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 440
vedtoges uden Afstemning.

Det Afsnit, der dernæst sattes til Forhandling, var det *Krigsministeriet* vedrørende, nemlig:

Lovforslagets § 2 N.

Bilag Nr. 4.

Ændringsforslag Nr. 34—36 paa Udvalgets Liste.

Lovforslagets § 22.

Bilag Nr. 4 og 213—226.

Ændringsforslag Nr. 324—349 paa Udvalgets Liste.

Lovforslagets § 26 II. B.

Bilag Nr. 224.

Ændringsforslag Nr. 427 paa Udvalgets Liste.

Ændringsforslag til § 22 udenfor Udvalgets Liste:

Af *Forsvarsministeren*, tiltraadt af *Udvalget*:
IV. Ekstraordinær Bevilling.

Summen 500 000 Kr. forhøjes med
2 500 000 Kr.

samt det *Marineministeriet* vedrørende Afsnit, nemlig:

Lovforslagets § 2 O.

Bilag Nr. 24 og 25.

Ændringsforslag Nr. 37—40 paa Udvalgets Liste.